

For Ungdommen.

Fiskerdatterens Plejesøn.

(Fortst.)

Femte Kapitel.

Hurtig som Lynet havde Lorenzo sin Revolver fremme og hvede; men det var en taabelig Handling, thi i samme Øjeblik saa han Kraft til Jorden med et Sludnar i Venet og et Slag i Hovedet, der bedøvede ham. En ødt „Underfølger“ lagde sig ned ved Siden af ham og gjorde sin „Bligt“ med ualmindelig Dygtighed; næsten alle Lorencos sindrige Gennemførelser blev opdagede og udbrudte; Denny kunde ikke tilbageholde sine forbitrede Udbrud, skønt en Mand med en Revolver parat til at skyde stod lige for ham ligesom foran Rifard; men de 5 Fjender syntes kun at more sig over hans afsmaglige Raseri.

„Min lille Mand,“ sagde Fjeren i en Tone, som naar man beroliger et uartig Barn og som var i høj Grad irriterende for Denny, „her er alt for meget Guld til at være fortjent paa en ærlig Maade, det maa overgives til Myndighederne, en vis og mild Regsering kan ikke tillade sig.“

„De hører vel til det hemmelige Politii, siden de ikke bærer Uniform?“ spurgte Rifard tilsvarende ydmygt. „Hvad mener De, min Herre,“ spurgte Rifard og saa først paa ham; thi hans Erøvelighed saa ganske vist ikke rigtig naturlig ud.

„D, intet, min Herre; jeg undrede mig kun over, hvorledes en vis og mild —“

Denny turde næsten ikke trække Vejret af Angst for, at hans Ven skulde sige noget, der skulde gøre, at han blev strakt bevidstløs om ved Lorencos Side; men heldigvis hørtes nu Jæstetrampen. Øhødet blev kastet i en Løderpose, Beskene beledte, og i et Nu var de 5 Mænd nede af Højen og forsvundne. Nu kom det viefelge ridende Politii fra den anden Side. De saa snart, hvorledes Sagerne stod, hørte Rifards Beretning om Overfaldet og for at Sted i den angivne Retning.

„De værste Svingler i hele Egnen!“ raabte den kommanderende. „Vil tilbage Batesman, se efter den haffels faarede Fyr og sørg for, at han kommer paa Hospitallet.“

„Det er vist ude med ham,“ mumlede Batesmand, da han saa paa det høide bevidstløse Ansigt, og saa de Suffelsen, naar han vaagner og ser, at af hans Guld er borte. Det bliver endnu det værste. Han er ogsaa en af disse fremmede — den værste Slags — den aller værste Slags.“

Han naede ikke til Hospitallet med Lorenzo. Han vaagnede til Bevidsthed og til Smertter, og ethvert Stød af Høsten paa den ujævne Vej fremkaldte forferdelig Smerter og Jamren, og det var næsten umuligt at staa ham tilstrækkelig Støtte. De maatte bevæge sig udhyre langsomt fremad, og det varede længe, før de naaede Udkanten af Byen. Her i et lille Hus boede en gammel Kone, som Batesman kendte, og man besluttede at bringe Lorenzo her ind for ikke at forlænge hans Lidelse.

Den gode Kone tog ogsaa imod ham, og de fit hun hurtig lagti i Seng mellem rene lavendelbluende Lagner, i et af de tre smaa Værelser, som hun havde til at lege ud.

„Dg nu, Hr. Batesman,“ sagde hun, „maa de hente Lægen, en af de to unge maa blive og se efter ham; desuden“ — tilføjede hun; thi Denny og Rifard saa lidt uvisse paa hinanden; „maa han se en, han kender, naar han kommer til sig selv.“

Rifard vidste godt, hvad der foregik i Denny, han længtes efter at se Margrethe og saa hende bort fra den Kone, hun var hos. „Jeg vil blive her hos ham,“ sagde han derfor, „og du kan gaa efter Margrethe.“

Denny saa iatnemlig paa ham; men i det samme stod det for ham, at det jo dog var hans Fader, der saa der maaske nær Væden. — Han burde blive hos ham. Han betænkte sig et Øjeblik og sagde derpaa bestemt:

„Nej, Rifard, det er skønt af dig, men jeg maa blive. Vil du søge efter hende; du ved hende?“

„Jeg skal bringe hende eller dø!“ sagde Rifard med sin gamle Teaterpatos.

Nu sad Denny den lange Kat igennem og vaagede over den, han efterhaanden var kommen til at betragte som sin Fader, skønt han ikke havde kunnet satte nogen Kærlighed til ham. Konen

kom af og til ind og saa til dem, rettede paa Lorencos Pus, pubede Lyset og gav en Gang Denny et stort Stykke Brød. Stakkels Fyr! han var frøgtelig træt, og det var ikke Kærligheden men kun Bligten, der drev ham til tavsheds at holde ud her. Endelig bød Dagen frem, og han var ved at falde sammen, da en Gaand kærteg blev lagt paa hans Skulder. „Se der,“ sagde den gamle Kone; „han rører sig, lad dit Ansigt være det tørre, han ser.“

Lorenzo var langsomt ved at komme tilbage til Bevidsthed, han slog sine sorte Øjne op, men lukkede dem atter rolig, da han saa Denny. „Nu sover han nok til og paa Dagen,“ sagde hun. „Kom du nu og saa en Søn,“ og hun fik ham lagt ind paa en af de andre legerendes Senge, saa snart man havde faaet Krost, og der var stille i Huset; men Denny kunde ikke sove, han syntes hele Tiden, han hørte Margrethes Stemme, hver Gang han var ved at falde hen.

Hefe Dagen gik imidlertid, og der kom ingen Rifard og Margrethe. Skulde han være gaaet fejl? det lignede slet ikke den smilde Rifard. Hvor fik han ikke den forfærdelige Lykt til selv at søge ud og finde hende. Maaske vilde hans Fader juve hele Tiden, og han kunde komme tilbage, før han vaagnede; men han kunde dog ikke gaa, det var ikke rigtig. Han tog Madas Bibel og sad ved Sengen og læste i den.

Senere hen paa Aftenen, da Luftten var køl og behagelig, det var nemlig forførdelig hed midt paa Dagen, gift han ud i Døren og saa ned ad Vejen. Nu vaagnede imidlertid Lorenzo til fuld Bevidsthed, og Denny glemte alt andet af Rødsel over denne forførdelige Dødsvald. Han stannede og ragede og vilde gennemgaa alle sine Klæder. Heldigvis kom Lægen nu. Den paa Natten faldt han igen til Ro, og nu endelig kom Rifard, men han var alene. Denny var kommen ud til ham i det klare Maaned. Rifard, hun er da ikke død!“ raabte han fortrakket.

„Nei det jeg ved,“ svarede Rifard beroligende, „og jeg ved slet ikke, hvorfor hun skulde være det. Sæt dig ned paa den Side, saa skal du høre det hele.“ Og nu fortalte han, hvorledes han havde løbet fra det ene Sted til det andet; i det Hus, Denny havde givet Anvisning paa, var andre Lægere stittede ind, og den gamle Kone var borte med Margrethe, der var en anden Kone, som havde været god imod hende, og hun havde givet Oplysninger, saa Politiet var paa Spor.

„Vi finde hende nok,“ sagde han opmuntrende. Den Batesman er en robdjom snild Fyr. Men det vil jeg fortælle dig, at Lorenzo ser aldrig sine Venge mere. Høverne er ikke til at saa fat paa. Hvorhen har han det?“

„Han er uden Bevidsthed nu.“ Rifard havde nogle hidige Ord paa Læserne om Lorenzo, men tav dog.

„Kom igen i Morgen, jeg længes faadan efter dig,“ sagde Denny.

„Naturligvis, og bringer god Efterretning, haaber jeg.“

„Hvor bor du? du har jo Penge nok, siger du.“

Rifard trak en stor Løderpung frem med et glimrende Indhold. „Jo det har jeg; men havde Lorenzo ikke været saa vel færdig, saa var jeg nok bleven blasket af, og var Politiet ikke kommen til Hjælp, saa havde din Ven uden Tvivl maattet dø for Ubehageligheden af en knæstet Hjernestof og en stad Røse — ikke at tale om en tom Lomme. God Nat, lille Ven! Jeg bor her henne i den næste Gade; hold Modet oppe, paa paa dig selv; jeg kommer igen i Morgen.“

Sekstende Kapitel.

„Du er et Kælehoved, Denny,“ sagde Rifard næste Aften, „nu har jeg staaet her og forklaret dig hele Planen, og dog er det, som forstod du ikke et Ord.“

„Jeg har jo sagt dig, hvorfor jeg ikke kan,“ svarede Denny med et sørgmodigt Smil.

„Ja, men det er noget Brødt; Lorenzo ligger med Ræsen i Vejret og ved hvoeren om du er her eller ej. Han har aldrig gjort dig noget godt, og du kan heller ikke gøre ham noget godt mere; Lægen siger jo desuden, at det snart er ude med ham. Margrethe kan du derimod gøre noget godt, og der er ingen Tid at spilde, naar vi skal finde hende. Jeg gaar naturligvis ene ud at søge hende, naar du ikke vil følge med; men jeg kender hende jo ikke og kan for den Sags Skyld falde over hende paa Vejen uden at kende hende. Det er en saft Vigtigheds, Denny.“

(Fortætt.)

Hindustuderterne og Kristendommen.

(Fortst.)

Det er næsten det samme, hvilken Ræds af Menneffer man i Madras har for sig, saa er man sikker paa, at de strafs er villige til at indrømme, at der kun er een Gud. Ja, der er slet ikke Tale om Indrømmelse, hvis man der ved tænker paa noget, der mer eller mindre skal fremtvinges. Det er noget, de ofte af sig selv frembringer som det væsenslige, hvorom vi jo dog alle er enige. Det gælder, saa vidt jeg har haft Lejlighed til at mærke noget dertil, langt fra i samme Udstrækning ude paa Landet, som i Madras. Der er, som sagt, denne Forestilling om Guds Enhed nu næsten til Stede i alles Bevidsthed som noget, alle er paa det rene med. Efter hvad der siges derude, var det ikke saaledes for 40—50 Aar siden. Denne Fortset kunde jo blot betyde, at en Forestilling, der virkelig ogsaa var til Stede før, nu er kommen længere frem i Bevidstheden, saa den derfor strafs er til Røde. Eller er noget nyt Element kommen til paa dette Punkt? — Det er ubestrideligt, at der i Hinduismen findes en Forestilling om Guddommens Enhed, mere end nok, maa man sige, naar man tænker paa den Enhed, Panteismen proklamerede. Er det da derfor, den Enhedsforestilling hentes, der nu begynder at komme frem i Forgrunden i den almindelige Bevidsthed saaledes som i Madras? Det kan vist ikke nægtes, at naar de skal til at forklare, hvad de mener med den Enhed, de taler om, løber det altid ud i Panteisme. Men paa den anden Side er det lige saa ubestrideligt, at som de bruger Ordene derom, uden Diskussion og Forklaring, er det ikke Panteismens, men Teismens Enhed, en personlig Gud, man maa tænke paa, om man da skal tænke noget derved. Altsaa Enhedsforestillingen proklameres, men bruges teistisk. Man kan finde forudsætninger for begge disse to Sider, og for Forbindelsen af dem i Hinduismen, det er sandt. Men naar man lægger Mærke til, hvorledes denne Forestilling er kommen anderledes stærkt op, end den var for en Del Aar siden, og hvor det er, dette er Tilfældet, kan man ikke unddrage sig det Indtryk, at ogsaa her mærker vi noget til den Kristendommens Indflydelse, vi nu taler om.

Sammen med den Maade, hvorpaa Forestillingen om Guds Enhed bruges teistisk, hænger ogsaa blandt Hindustuderterne en Tilbøjelighed til at betragte Anger og Tilgivelse som noget, der er af afgørende Betydning for Forholdet mellem et Menneske og Gud. En ung Brahmin, der nu har taget sin B. A., sad jeg og talte med en Formiddag. Han indrømmede villigt, han havde lært meget af Kristendommen, men han indsaad ikke noget, han trængte til, hvorfor han skulde blive Kristen. Ja, vist gjorde han til noget, det var galt, og vidste godt, han havde gjort meget, Gud ikke havde billigt; men „naar jeg angter min Synd, og det gør jeg, saa tilgiver Gud mig jo.“ Jeg spurgte ham, hvorfor han vidste det, ja, det havde han ikke faaet tænkt over. Med andre Ord, han gif ud fra, at denne Forestilling om Anger og Tilgivelse var en religiøs Sandhed, som alle Mennesker er enige om, naar de blot er tilstrækkelig oplyste. Og Udtalelser, der mer eller mindre tydelig gaar ind i den Retning, kan man hyppig møde blandt studerende Hinduer. — I dette Tilfælde er Sagen ingen ganske klar. Hele Hinduismens Antropologi er bygget over Sjælevandringslæren. Men ifølge denne bestemmes alt, smaat som stort, i Sjælens hele Udviklingsgang gennem alle dens mange Fødsler her i Verden af den uroftelige Karma-Lov, ifølge hvilken enhver Handling maa have sin Løn. Alth, hvad ond og godt, maa jeg uundgaaelig lide Følgerne af, maaske ikke i dette Liv, men ja, naar jeg atter fødes her i Verden; og lige saa sikkert kommer Følgerne for mig af det gode, jeg gør. Derom kan der da ingen Tvivl være, at inden for hele denne Tankegang er der ingen Plads for Tilgivelse og ingen brug for Anger. Nej, det er en Sandhed, høfsted paa Kristendommens Ager, man her har begyndt at saa fat i.

Af ikke saa saa dannede Hinduer, om end langt fra saa mange, som de foregaende Punkter kunde siges om, kan man tit høre Udtalelser, der gaar ud paa, at Kristendommen er, naar man skal dømme praktisk, efter Frugeterne, ubetinget den bedste Religion. Det er den eneste Religion, der har gjort noget for de lidende og de fortrylde. Hinduismen har det ikke og kan det ikke. Det er kun Kristendommen, der har frembragt

aktiv Godhed; hvad der findes inden for Hinduismen er kun passiv. Evne til at undvære og til at taale Lidelse; man maa til Kristendommen for at finde virkelige Glatantrop. — Det, der her er værd at lægge Mærke til, er ikke den Dom, de sælber, men den Maalet, de bruger. Nøg over Kristendommen fra Menneffer, der ikke selv vil være Kristne — hvad disse Hinduer hyppig erklærer samtidig, de ikke vil — bryder vi os ikke om at samle paa. Men af den alteskræfte Betydning er det, om Hinduerne saa Blyene op for, at det er den praktiske Maalet, der skal bruges, Realitetsværdien, det gælder om, naar vi skal bestemme en Religions Værdi. Det er en væsentlig Del af Ulykten i Indien, aandelig talt, at det slet ikke er Realitetsværdien, der spørges om, og inden man begynder at anlægge det Synspunkt, taac man jo elbving Die for, hvad Kristendommen er værd. De ovennævnte Udtalelser frembræder stærkt den praktiske Berbering. Det er ellers et metafysisk og ikke et etisk Synspunkt, hvorfra der ses paa Sagen. Det er ikke den rigtige Maalet, der bruges. Men der synes dog her en Bævægelse i den rigtige Retning: bort fra det spekulative og det ceremonielle, som er Hinduismens Synspunkter, hen til at spørge om den praktiske Værdi, om Frugeterne, som Kristendommen vil det. Det er ikke fra Hinduismen, man har lært saaledes at betone den praktiske Værdi som Hovedsagen.

Ogsaa paa de etiske Forestillingers Omraade er en Svingning let kendelig, ligesom det heller ikke er vanskeligt at se, at den Retning, hvori der joinges, falder nøje sammen med den Retning, hvori vi har set, at Forandringen foregaar i den religiøse Forandring. Meget af den Protest, der rejser sig mod forskellige Sider af den nu raadende Samfundsorden, sigter ganske tydeligt paa at faa anerkendt Samvittigheds Ret i Udviklingen til Kasterregler og Etik og Brug, der nu er alt afgørende. Naar f. Eks. Barneenke's Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Barnegiftetmaal og Barneenkes Ret til at gifte sig igen, nu dog af nogle er rejst saa alvorligt, saa er dette et klart Bevis paa, at Samvittighedsbegreb og tære sig. Fra det gamle Synspunkt var der simpelthen ingen Mening i at spørge, om det var rigtigt at gifte en lille Pige saa tidlig, og om det var rigtigt, hvis hun saa blev enke, medens hun endnu var en lille Pige, der intet forhold af, hvad det vil sige at være gift, da at dømme hende til livsvarig Enkestand med af den Glædelighed, det haade i den ene og den anden Retning kan betyde. Der var ingen Mening i at spørge, om det var rigtigt; saaledes var det forefættene i deres Raste, overleveret fra Forfædrene, og dermed var den Sag afgjort. Nu begynder Samvittighedsbegrebet at vægse sig ved at høje sig under en Lov, den ikke kan anerkende som rigtig. Og atter maa vi sige, at det er for Indiens aandelige Udvikling noget af det største, der kan se derude, om man kan komme bort fra Kasteoralen og saa Samvittighedsbegrebet ind paa den Plads, der tilkommer den. Vi ser, at noget af dette begynder at se. Det er Kristendommens Indflydelse, der yttter sig, selv om meget af denne Virkning er indirekte.

Det er det samme, der viser sig for os i en begyndende Svingning i det Renhedsbegreb, man hævder. Der siges meget i Hinduismen om Renhed og Bigtigheden deraf i Forholdet til Gud. Men i Praksis er Begrebet Renhed strumpet saaledes ind under den skrupuløse, ceremonielle Jagttagelse deraf, at haade det hgyejniske og det etiske Indhold er bleven klemt ud af Ordet. Nu kan man dog træffe nogle af de dannede Hinduer, der prøve paa at saa Tyngdepunktet i dette Renhedsbegreb tyttet derhen, hvor det skulde siges. Det var saaledes for en 3—4 Aar siden i et Blad, der blev udgivet af en Kreds af sociale Reformvenner i Madras, indført en fingeret Samtale mellem en Siva-Brahmin og en Vishnu-Brahmin. Siva-Brahminen repræsenterede de nye Tanter og vilde vise Vishnu-Brahminen, at den ceremonielle Bertentlighed, hvormed Vishnu-Brahminen kenser deres Kogel og daager over deres Renhed, er meningsløs, for saa vidt Renheden skal taget i religiøs Forstand. Den anden vil ikke lade sig overbevise, men Siva-Brahminen slutter saa med at sige, at sand Renhed bestaar ikke i at holde Kogelarene rene, men i at faa Hjertet luget rent for alle onde Tanker og Ulyster og lykt med Kærlighed og hjælp som Venlighed. Her er en Svingning i den rigtige Retning, hvortil der trænges haardt. Og lægger man lidt Mærke derude til, hvad der siges og skrives af

dannede Hinduer, kan man finde saa et lille Tegn og saa et andet, der ligesom de her berører tyder paa, at Samvittighedsbegrebet begynder at vaagne i den nye Luft, Kristendommen bringer med sig. Altsaa, for at samle det, der nu har været berøst fra forskellige Sider — det, der for det overvejende Flertals Bekommede blandt Hindustuderterne er at sige om deres Forhold til Kristendommen, er dette: deres religiøse og moralske Tankegang modificeres saaledes, som en Følge af Kristendommens Indflydelse, at det personlige, etiske og praktiske Element begynder at komme mere til sin Ret. (Fortætt.)

Fra et Besøg i Herrnhut.

Det var den 6te Juli 1415, at Jøhan Hufs, Bøhmens religiøse og nationale Genoprefter, blev bragt fra Kættet paa Baalet i Konstanz, men Martyrens Blod blev ogsaa her — som altid — Kirkens Udsæd. Hvad Hufs grundlagde i Tro paa den treenige Gud og i Tillid til sin retfærdige Sag, det har baaret Frugt gennem næsten fem Aarhundreder til Guds Riges Fremme og den dydte Følgeaandens Bevarelse. Mange Aar maatte Hufsittene kæmpe for firkelig og politisk Frihed, men hundrede Aar efter Hufs Død var dog Bøhmen et fuldstændig protestantisk Land, og selv om Bladet atter vendte sig i det tyttende Aarhundrede, formaadede hverken Jesuiternes Had eller Inquisitionens Rødsler at udlette Sporene af det Værk, der ikke var af Menneffer, men af Gud. Biskop Amos Comenius (død 1671) førte de m å r i s t e B r ø d r e („Brødrene af Kristi Lov“), der vilde leve efter Jesu Bjergrprædiken og hvoeren afsløge Ed eller gøre Krigsjænkse, ud fra deres Fædreland, og i Aaret 1722 skændede Grev Zinzendorf disse noget sværmeriske, men fromme aandede Børn af Konstanzmartyren et roligt Tilflugtssted paa fit Guds Herrnhut i Sakhjen, og her opstod B r ø d r e m e n i g h e d e n e l l e r H e r r n h u t t e r n e s S a m f u n d .

Herrnhut er nu en lille Skætte med ca. 1100 Indb., en halv Enes Mil Vit for Dresden. Landlig Ustyd og helig Stillehed hviler over den lille Koloni med dens pæne, teglhængte Huse med Blomster i Binduene og rensfærdige Gulve, dens grønne Enge, dyrkede Marker og frodige Plantager med Bjerge i Baggrunden. Vidt paa den store, firkantede Plads, som Herrnhut indtager, sprudler et Springvand, straalende i Solen og forfriskende Øronsvøer og Bule med sin milde, klare Svøveren. Paa de gruvelagte Gange mellem de grønne Plantninger, der omgiver Springvandet, leger Børnene fra den nærliggende Skole fornye sig i Frikvartreterne, og en stor deligt Høve omgiver den magtige fireetages Bygning med mere end tredivede Tag Binduene fortill, hvor Grev Zinzendorf boede til sin Død 1760. Fra Springvandspladsen i Midten udbgaa fire eller fem ganske lige Gader med rummelige Boliger, nogle kun for Mandfolk, andre for Kvinder og en tredje Slags for gifte Folk med Familie. Byen rummer endvidere nogle faa Butikker, en gammel Kirke, et Posthus og et Hotel eller „Gasthof“.

Som Springvandet springer i Midten af Herrnhut og opliver og forfrisker, hvad der vokser i dets Nærhed, saaledes er den lille, fædelige By endnu den Dag i Dag det Midtpunkt, hvorfra levende Sandstrømmen flyder ud over al Verden, vederkøber tørstige Sjæle og faar vde Vange til at blomstre som Rosengarde. Lige fra Zinzendorfs Dage har den lille fattige Herrnhutermenhed udfoldet en storartet Missionsvirksomhed, et Selvsjornagtelses og Kærligheds Arbejde, som søger sin Uge i Kirkens Historie. I hans Navn, der døde for dem paa Korset, er de gaaet til Grønlands frosne Range, til Afrikas brændende Tropesol og Mellemamerikas fæberfvinge Sump, og i hans Kraft har de tæmmet vilde Kannibaler, brudt Negerstaternes Lænker, troppet uhylligke spekuliske og tændt Evangelietets klare Lyk, hvor Papiasmens Mulum ragede over Sjælene. Sandheden fra Gud er i Kængden den stærkeste, Kom overvandt Huf og de mårifre Børdre med det verdslige Sværd, men med Ordets Vaaben overvinder Herrnhutterne Kom paa Missionsmarken og hjemme og samler gloende Kul paa deres Fjenders Joved ved fit Tal for Forsølgelserne at byde dem det bedste, de ejer: det gamle Budskab om Jezus Kristus og ham forføst.

For Tiden arbejder mellem fire og fem Hundrede herrnhuttiske Missionærer i alle fem Verdensdele, og ca. 130,

000 Sjæle (de 100,000 i Hødingelandede) flokker sig i deres Kirker, Skoler og Andet. En stor Del af Herrnhuts Indbyggere er saadanne gamle Arbejdere, der har lidt sig op i Herrens Tjeneste og nu blot venter paa at fare hjem til Fæd til den Sabbatshvile, der er tilbage for Guds Folk. Paa en oplyst Plads, omgivet af Trær, findes Herrnhuts rummelige Kirkegaard, i Midten hviler den zinzendorfske Familie, og til begge Sider ses lange Rækker af Gravmonumenter, alle ligte høje, med simple Indskrifter og samme indbudende Ansigt. Der skal ogsaa hines gamle Arbejdere engang hvile under Grønsjøen, medens Springvandet springer paa den aabne Plads og Livet — Søgnens Helligdag — gaar sin vante, rolige, ensformige Gang i Herrnhuts stille Gader.

Communaute Chretienne eller godt af ondt.

Da Ludvig den Fjortende i Aaret 1685 ophævede det nationale Skift, drømte han vist kun libet om, at hans tyranniske Fremfærd over for fædelige, driftige, protestantiske Underaalter kun skulde blive et Middel i Guds Haand til at fremme den Herres Frelses- og Fædrestanker, han af at Magt søgte at hæmme og tilintetgøre. Det var ikke blot Tyskland, Holland og Schweiz, der høfsted Gaan af den Handel og Industri, Ludvig bestrøede sit eget Land, men ogsaa i Sydafrika var det fordrømte franske Huguenotter, der grundede den nu engelske Kapfoloni, og i England selv, hvor ca. 50,000 hjemløse Flygtninge fandt gæstfri Ly, oprettede ikke blot franske Industriverden de første Silkeindustri i London, men det var ogsaa i samme store Stad, at „COMMUNAUTE CHRÉTIENNE“ eller — som det hedder paa Engelsk — „CHRISTIAN COMMUNITY“ begyndte sin Virksomhed.

Det var franske Huguenotter, der paa begyndte det store Barmhertigheds- og Evangelisationsarbejde, blandt Londons fattige og nødledende Befolkning, som — under fastere og fastere Former, med mere og mere ubidtet Virkefærd — har vokset og udviklet sig gennem mere end 200 Aar. Fra den første Grundleggende indtil Aar 1772, da Virksomheden for Stortildelen gif over i indfødte Englands Bønder, fender man lidt eller intet til Selfabets Historie — man ved blot, at det har været til; — men fra nævnte Aar af og lige til den Dag i Dag lever de 127 Aarsberetninger gode Oplysninger om dets vidtforenede, velligtgæfdrige Arbejde. 450 uansede Arbejdere virker for Øjeblikket med fælledne Døfrelse blandt Dit-Løndens fattigste og dybest sunne Besøknine og i de mange, rafl fremstredne Rabrikksbyer i Distriktet om Birmingham, Manchester og Leeds. De besøger folk paa Arbejdshusene, paa Hospitalerne og i private Hjem, besøger de hungre, klæder de nøgne og fanger sig af de faldne Kvinder og drutne Mænd. I Betfual Green, London Street, hos Sekretæren Mr. James Atkinson, og omkring dette Midtpunkt grupperer sig de fvo Missionshjem, hvor Starer af hjemløse Statter finder Udpagelse og uerfædeligede anvise Arbejde. Ved Sommerid søger man at glæde Børn og voksne ved Udflugter bort fra Stadens Skuffe og Taager til de grønne Marker og den riste Luft eller den lille Færd i de floggefalte, fævrige Skove. 6,000 voksne og Børn har i Løbet af Sommeren været paa saadanne Ulysture — 450 Børn havde endog en hel Uges Ophold paa Landet — og der blev skaffet 10,000 fattige Menneffer en glad Juleaften.

Maaset med hele Koreningens Virksomhed er dog Sjælens Frelse, og de nidtære Arbejdere, der som lagt virker uden Betaling, ene drevne af Kærlighed til de ufællige og til ham, der døde for dem paa Korset, søger paa alle mulige Maader, faavel ved Besøg som ved Arbejde i Gaarde og i det frie, at bringe alle dem, de støtter timestig, i Børstrng med Evangeliet og sand Kristendom, virksom i Tro, og gode Gerninger.

Og disse 200-aarige Selskab, „THE CHRISTIAN COMMUNITY“, der har hjulpet saa mange tinnede Sjæle, baade timestig og evigt, studer fra først af en herfælsig Døpots Had mod Protestantismen og fanatiske Rver for den romeriske Kirke sin Fremkomst.

HVIS DE HAR ASTHMA, SKRIV OG TIL FOR AT FAÅ FRIT UDSKUDT EN PRØVE AF SWEDISH ASTHMA CURE. Den helbeder, hvor alle andre slaar fejl. Collins Bros. Med. Co. Dep. St. Louis, Mo.